

Λιζ Κέσλερ

Η σειρά
κυκλοφορεί
σε 26 χώρες
5.000.000
αντίτυπα

Η Έμιλι Γ.

Βιβλίο 8

και ο
Πρίγκιπας
των
Πειρατών

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η Έμιλι Γ. και ο Πρίγκιπας των Πειρατών**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Emily Windsnap and the Pirate Prince
Από τις Εκδόσεις Hodder and Stoughton, Λονδίνο 2019
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Liz Kessler
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Πηνελόπη Τριαδά
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Liz Kessler, 2019
© Εικονογράφησης: Lisa Horton, 2019
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2020

Πρώτη έκδοση: Απρίλιος 2020

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3405-6
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3406-3

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | Publishers since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 | Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

Λιζ Κέσλερ

Η
Έμιλι Γ.

Βιβλίο 8

και ο
Πρίγκιπας
των
Πειρατών

Μετάφραση: Πηνελόπη Τριαδά

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΛΙΖ ΚΕΣΛΕΡ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Η ουρά της Έμιλι Γ., μτφρ. Μαρία Λαδάκη, 2006

Η Έμιλι Γ. και το τέρας από τα βάθη της θάλασσας,
μτφρ. Εύα Καλισκάμη, 2007

Η Έμιλι Γ. και το κάστρο στην ομίχλη,
μτφρ. Χαρά Γιαννακοπούλου, 2008

Η Έμιλι Γ. και το μυστικό της σειρήνας,
μτφρ. Βίκη Λιανού, 2010

Η Έμιλι Γ. και το καράβι των χαμένων ψυχών,
μτφρ. Πηνελόπη Τριαδά, 2017

Η Έμιλι Γ. και η χώρα του ηλίου του μεσονυκτίου,
μτφρ. Πηνελόπη Τριαδά, 2017

Η Έμιλι Γ. και οι καταρράκτες της ξεχασμένης νήσου,
μτφρ. Πηνελόπη Τριαδά, 2018

Το βιβλίο αυτό αφιερώνεται στην Τρέισι Μίρακλ* με ευγνωμοσύνη για μια δεκαετία συνεργασίας με κάποια που είναι πραγματικά όνομα και πράγμα, όπως και για εκείνη τη στιγμή, κατά τη διάρκεια της περιοδείας μου, όταν με ρώτησες: «Έχεις γράψει για πειρατές; Τι θα έλεγες για έναν πρίγκιπα των πειρατών;»

Αφιερώνεται επίσης στους Τζέικομπ, Μισέλ, Αναΐς, Τομ και Χέσελ, καθώς και στα υπόλοιπα μέλη του πληρώματος του πανέμορφου Μόργκενστερ τον Φεβρουάριο του 2017. Ήταν ένα πανέμορφο και ιδιαίτερα εμπνευσμένο ταξίδι. Μην ανησυχείτε, κανένας από τους χαρακτήρες δε βασίστηκε σ' εσάς, ακόμη και αν δανείστηκα μερικά από τα ονόματά σας.

---

* Miracle στα αγγλικά, που σημαίνει θαύμα. (Σ.τ.Ε.)

*Η Ιθάκη σ' έδωσε τ' ωραίο ταξίδι.
Χωρίς αυτήν δε θα 'βγαίνες στον δρόμο.*

*Κι αν πτωχική την βρεις, η Ιθάκη δεν σε γέλασε.
Έτσι σοφός που έγινες, με τόση πείρα.*

Κ.Π. Καβάφης

1

Ερώτηση. Σου δίνουν μια επιλογή: Να διασχίσεις τον ωκεανό πάνω σε ένα μαγικό χρυσό άρμα με τη συνοδεία δελφινιών και φαλαινών, μαζί με τον μπαμπά σου και την καλύτερή σου φίλη, ή να ταξιδέψεις με ένα πολυτελές πεντάστερο κρουαζιερόπλοιο με τη μαμά σου και το αγόρι σου. Τι διαλέγεις;

Για να είμαι δίκαιη, φαντάζομαι ότι οι περισσότεροι άνθρωποι δεν έχουν συχνά αυτή την επιλογή.

Αλλά πάλι, εγώ δεν είμαι σαν τους περισσότερους ανθρώπους. Και αυτή ήταν η απόφαση που έπρεπε να πάρω.

Είχαμε πάει διακοπές όλοι μαζί. Υποτίθεται ότι θα χαλαρώναμε για μια εβδομάδα κάτω από τον ήλιο. Αλλά τελικά εξελίχθηκε σε μια εμπειρία που παραλί-

γο να μας οδηγήσει στον θάνατο στον μεγαλύτερο καταρράκτη του κόσμου, σε μια συνάντηση με έναν γίγαντα πεντακοσίων ετών και έναν σεισμό που παραλίγο να προκαλέσει ένα τσουνάμι που θα κατέστρεφε όλο τον κόσμο.

Μια συνηθισμένη εβδομάδα.

Η δική μου συνηθισμένη εβδομάδα τέλος πάντων! Τουλάχιστον αυτή την εντύπωση είχα τον τελευταίο καιρό.

Το μόνο καλό που βγήκε από όλο αυτό ήταν ότι καταφέραμε να σώσουμε τη ζωή εκατοντάδων ανθρώπων στα κοντινά νησιά – για να μη μιλήσω και για χιλιάδες ακόμη στην άλλη άκρη του ωκεανού. Ως ένδειξη ευγνωμοσύνης, οι κάτοικοι του νησιού μάς έκλεισαν ακριβές καμπίνες σε ένα πολυτελές κρουαζιερόπλοιο για να γυρίσουμε σπίτι. Και μάλιστα δεν ήταν ένα συνηθισμένο κρουαζιερόπλοιο. Εκτός από τα συνηθισμένα πράγματα που αρέσουν στους ενήλικες, όπως αίθουσες χορού και πολυελαίους και όλα αυτά, το πλοίο είχε ένα ολόκληρο κατάστρωμα για παιδιά, με το δικό του θεματικό πάρκο! Είχαμε ακούσει ότι υπήρχαν νεροτσουλήθρες, τοίχοι αναρρίχησης, εκατό διαφορετικές λέσχες και πάγκοι με αμέτρητα γλυκά.

Και ο Ποσειδώνας ήταν ευγνώμων. Είχαμε σταματήσει ένα τσουνάμι που θα μπορούσε να απειλήσει ολόκληρες ηπείρους. Ούτε ο Ποσειδώνας δε θέλει κάτι τέτοιο στη συνειδήσή του. Επίσης, του αρέσει να δείχνει ο πιο μεγαλοπρεπής από όλους, κι έτσι θέλησε να επισκιάσει το πολυτελές κρουαζιερόπλοιο

προσφέροντας το καλύτερο άρμα του, τα πιο γρήγορα δελφίνια του και την πιο εντυπωσιακή του φάλαινα για να μας συνοδεύσει στο σπίτι μας.

Και γι' αυτό τον λόγο βρισκόμουν σε δίλημμα.

Η καλύτερή μου φίλη, η Σόνα, είναι γοργόνα. Το ίδιο κι εγώ, αλλά μόνο όταν μπαίνω στο νερό. Η Σόνα είναι γοργόνα συνέχεια, κι έτσι δεν είχε επιλογή παρά να δεχτεί την προσφορά του Ποσειδώνα. Το άρμα του μπορεί να ταξιδέψει πάνω από το νερό, αλλά κατά κύριο λόγο βουτάει μέσα στη θάλασσα. Ο μπαμπάς μου είναι γοργονάντρας, κι έτσι θα πάει με τη Σόνα.

Η μαμά και η καλύτερή της φίλη, η Μίλι, ήταν ήδη ενθουσιασμένες με την πολυτελή κρουαζιέρα. Η Μίλι δηλαδή. Η μαμά ήταν από τη μία ενθουσιασμένη και από την άλλη στενοχωρημένη.

«Μακάρι ο μπαμπάς σου κι εγώ να μπορούσαμε να μοιραστούμε κάποιο από αυτά τα υπέροχα πράγματα», μου είπε καθώς περπατούσαμε στη μαλακή χρυσαφένια παραλία για μία τελευταία φορά. Η μαμά είναι άνθρωπος, κι έτσι δεν μπορούσε να επιλέξει το μαγικό άρμα. «Δεν είναι και τόσο διασκεδαστικό όταν είσαι μόνη σου».

«Δε θα είσαι μόνη σου, μαμά», την καθησύχασα.

Πήρε το χέρι μου καθώς περπατούσαμε.

«Το ξέρω. Θα είναι και η Μίλι εκεί, αλλά δεν είναι το ίδιο». Αναστέναξε βαριά και ήξερα τι έπρεπε να κάνω.

«Μαμά, θα ένιωθες καλύτερα αν ήμουν κι εγώ εκεί;»

Η μαμά έσφιξε το χέρι μου.

«Αλήθεια;» ρώτησε, με τα μάτια της να λαμπυρίζουν από ελπίδα. «Θα το έκανες αυτό για μένα;»

«Φυσικά και θα το έκανα, μαμά. Δε θέλω να είσαι στενοχωρημένη».

Η μαμά με τράβηξε στην αγκαλιά της.

«Ω, σ' ευχαριστώ, αγάπη μου. Νιώθω ήδη καλύτερα. Θα περάσουμε υπέροχα μαζί».

Γέλασα καθώς η μαμά με έσφιγγε τόσο δυνατά, ώστε σχεδόν δεν μπορούσα να αναπνεύσω.

«Είμαι σίγουρη», συμφώνησα, όταν με άφησε.

Και το εννοούσα. Πρώτον, όλα έδειχναν ότι το πλοίο θα ήταν καταπληκτικό. Και, δεύτερον, ο Ααρών μου είχε ήδη πει ότι θα διάλεγε την κρουαζιέρα από το άρμα.

Ο Ααρών είναι το αγόρι μου και είναι γοργονάνθρωπος σαν εμένα. Αυτή η εβδομάδα άλλαξε περισσότερο τη δική του ζωή απ' ό,τι εμάς των υπολοίπων. Όπως αποδείχτηκε, ο γίγαντας ήταν ένας μακρινός συγγενής του και ο Ααρών είχε υποσχεθεί να πάει να ζήσει στην Ξεχασμένη Νησο με τη μαμά του.

Πράγμα που σήμαινε ότι αυτή θα ήταν μία από τις τελευταίες ευκαιρίες που θα είχαμε να περάσουμε χρόνο μαζί.

Ο Ααρών επέλεξε το πλοίο αμέσως όταν έμαθε για το θεματικό πάρκο. Όταν ήταν μικρός, δεν είχε πάει ποτέ σε κάτι τέτοιο. Το πιο κοντινό πράγμα που είχε δει ποτέ σε αυτό ήταν το λούνα παρκ στην άκρη της προβλήτας του Μπράιτπορτ. Αυτό ακουγόταν δέκα φορές καλύτερο – και ήταν σε ένα πλοίο!

«Ένα πολυτελές κρουαζιερόπλοιο», μουρμούρισε

η μαμά, κλοτσώντας τη μαλακή άμμο. «Ωραίο ακούγεται, έτσι;»

«Ναι», είπα. Έπρεπε να παραδεχτώ ότι ακουγόταν πολύ ωραίο.

«Είσαι σίγουρος ότι πήρες τα πάντα;» ρώτησε η μαμά τον μπαμπά καθώς εκείνος και η Σόνα κολυμπούσαν μαζί κατά μήκος της αποβάθρας για να μας ξεπροβοδίσουν. Κατευθυνόμασταν σε ένα μικρό σκάφος που θα μας πήγαινε στο πλοίο. Οι άνθρωποι του ξενοδοχείου είχαν ήδη στείλει τις αποσκευές μας. Η Μίλι προχωρούσε μπροστά, ενώ ο Ααρών κι εγώ περπατούσαμε δίπλα στη μαμά. Ο μπαμπάς και η Σόνα θα έμεναν για άλλη μια μέρα μέχρι να έρθει το άρμα του Ποσειδώνα για να τους πάρει.

Ο μπαμπάς γέλασε.

«Τι ακριβώς χρειαζόμαστε;» ρώτησε. «Έχουμε τους εαυτούς μας· ο Ποσειρώνας και η ομάδα του έρχονται. Είμαστε έτοιμοι!»

Η μαμά σταμάτησε να περπατάει.

«Απλώς... να προσέχεις. Να φροντίζεις τον εαυτό σου και τη Σόνα», είπε. Η φωνή της τρεμούλιασε καθώς μιλούσε.

Ο μπαμπάς άπλωσε τα χέρια του έξω από το νερό. Το ένα του χέρι ήταν κλεισμένο γύρω από κάτι.

«Έλα εδώ», είπε.

«Δεν μπορώ, θα βραχεί το φόρεμά μου».

«Ποιος νοιάζεται;» είπε γελώντας ο μπαμπάς.
«Έλα, σου έχω ένα δώρο».

«Ένα δώρο; Για ποιον λόγο;»

Ο μπαμπάς σήκωσε τους ώμους του.

«Επειδή σ' αγαπώ», είπε απλά. «Κι έτσι θα ξέρεις ότι είμαι πάντα μαζί σου, ακόμη κι όταν δεν είμαι».

Η μαμά κάθισε στις φτέρνες της. Τραβώντας το φόρεμά της πάνω από τα γόνατά της και βγάζοντας τα παπούτσια της, κρέμασε τα πόδια της από την άκρη της προβλήτας.

Ο Ααρών κι εγώ καθίσαμε στην άκρη της προβλήτας μαζί της, καθώς η Σόνα ήρθε κολυμπώντας κοντά μας. Οι τρεις μας παρακολούθησαμε τον μπαμπά να ανοίγει το χέρι του. Έτεινε την παλάμη του προς τη μαμά. Έσκυψα να την κοιτάξω.

Κρατούσε μια λεπτή χρυσή αλυσίδα. Είχε ένα μενταγιόν: δύο μπλεγμένες καρδιές – η μία φτιαγμένη από μικροσκοπικά διαμάντια, η άλλη από χρυσό. Μια ουρά γοργόνας ήταν περασμένη γύρω από τις καρδιές. Τα διαμάντια λαμπύριζαν κάτω από το φως του ήλιου.

Η μαμά σκέπασε το στόμα της με το χέρι της.

«Τζέικ», ψιθύρισε. «Είναι πανέμορφο».

«Όπως εσύ», απάντησε εκείνος.

Είχαμε απομείνει και οι τρεις να κοιτάζουμε. Η μαμά είχε δίκιο. Το κολιέ ήταν το πιο λεπτεπίλεπτο και λαμπερό πράγμα που είχα δει ποτέ.

«Κύριε Γούντσοναπ, αυτό το κολιέ είναι άψογο», είπε η Σόνα με κομμένη την ανάσα.

Ο μπαμπάς χαμογέλασε.

«Το ξέρω!»

«Πού στο καλό το βρήκες;» ρώτησε η μαμά.

«Από τον Ποσειδώνα!»

«Τον Ποσειδώνα;» αναφώνησα. Ο Ποσειδώνας ήταν ο βασιλιάς όλων των θαλασσών και το αφεντικό του μπαμπά. Δεν ήταν γνωστός για τη γενναιοδωρία του ή για το ότι μοίραζε δώρα χωρίς λόγο. «Γιατί σου έδωσε ο Ποσειδώνας ένα κολιέ;»

«Μου είπε ότι σκόπευε να μου δώσει ούτως ή άλλως κάτι, ως ανταμοιβή για τη σκληρή δουλειά μου από τότε που έγινα μέλος της ομάδας του. Και μετά συνέβησαν όλα αυτά την περασμένη εβδομάδα και είπε ότι ήθελε να δείξει την ευγνωμοσύνη του στην οικογένειά μας με έναν τρόπο που να ταιριάζει στην περίπτωση».

Μπορούσα να φανταστώ τον Ποσειδώνα να λέει κάτι τέτοιο.

«Είναι πανέμορφο», είπα.

«Απ' ό,τι φαίνεται, είναι ένα σπάνιο αντικείμενο από μία από τις πιο πολύτιμες συλλογές του», πρόσθεσε περήφανα ο μπαμπάς. Η μαμά εξακολουθούσε να κοιτάζει. «Έλα εδώ», είπε ο μπαμπάς. «Άσε με να σου το φορέσω».

Η μαμά έσκυψε το κεφάλι της προς τα εμπρός και ο μπαμπάς τίναξε την ουρά του για να σηκωθεί προς τα πάνω και να το δέσει γύρω από τον λαιμό της.

Η μαμά τύλιξε τα χέρια της γύρω από τον μπαμπά. «Το λατρεύω», είπε. «Και λατρεύω κι εσένα».

Έκανα μια γκριμάτσα στον Ααρών και τη Σόνα.

«Να τους αφήσουμε μόνους;»

Ο Ααρών σηκώθηκε και ξεσκόνισε το παντελόνι του.

«Έλα», είπε.

Κοίταξα τη Σόνα στο νερό. Δεν ήμουν έτοιμη να αποχαιρετήσω την καλύτερή μου φίλη. Θα ήταν μόνο για μερικές μέρες, αλλά, έπειτα από όλα όσα περάσαμε την τελευταία εβδομάδα, αυτό το διάστημα μου φαινόταν ατελείωτο.

«Περίμενε». Κοίταξα τη μαμά και τον μπαμπά. «Θα σας βρω στην άλλη άκρη της προβλήτας. Θα κολυμπήσω ως εκεί με τη Σόνα», είπα, βγάζοντας τα παπούτσια μου. «Εντάξει, μαμά;»

Η μαμά φιλούσε ακόμη τον μπαμπά.

«Απλώς να προσέχεις, λουκανικάκι», είπε. «Και μην αργήσεις».

«Δεν πρόκειται. Σε πέντε λεπτά θα είμαι εκεί».

Φορούσα ήδη το μαγιό μου κάτω από τα ρούχα μου και έτσι έβγαλα το σορτσάκι μου και το μπλουζάκι μου. Κάθισα στην προβλήτα για μια στιγμή, δοκιμάζοντας το νερό με τα δάχτυλα των ποδιών μου.

Μετά γλίστρησα μέσα στο νερό. Ήταν ζεστό και λείο, σαν καραμέλα. Ήθελα να λιώσω μέσα του.

Έκλεισα τα μάτια μου καθώς βύθισα το κεφάλι μου κάτω από το νερό, αφήνοντάς το να με τυλίξει.

Έπειτα από ένα λεπτό, ένιωσα εκείνη τη γνωστή αίσθηση που είχε γίνει το ίδιο σημαντική για μένα όσο ήταν η αναπνοή ή ο ύπνος. Άρχισα να νιώθω ένα γαργαλητό στα δάχτυλα των ποδιών μου. Μετά ένα μούδιασμα. Το μούδιασμα ανέβηκε στις γάμπες

μου και στους μηρούς μου καθώς ένιωσα τα πόδια μου να κοκαλώνουν και να γίνονται ένα. Ύστερα από μια στιγμή, τα πόδια μου εξαφανίστηκαν. Στη θέση τους σχηματίστηκε η ουρά μου.

Ήμουν μια γοργόνα.

Τίναξα την ουρά μου και βούτηξα στο νερό. Η Σόνα βούτηξε μαζί μου και κολυμπήσαμε μέσα στον κόλπο.

«Είσαι σίγουρη ότι είσαι εντάξει με αυτό;» τη ρώτησα.

Τα ξανθά μαλλιά της Σόνα στροβιλίζονταν γύρω της καθώς κολυπούσε.

«Να γυρίσω στο σπίτι στο Σίπροκ με το χρυσό άρμα του Ποσειδώνα και τα καλύτερα δελφίνια του;» ρώτησε. Τίναξε την ουρά της και σχημάτισε μια λαμπερή αφίδα από μπουρμπουλήθρες γύρω της. «Χμμ, για να το σκεφτώ».

Γέλασα.

«Απλώς δε θέλω να νιώσεις μόνη ή αποκλεισμένη», είπα.

«Ειλικρινά, δεν υπάρχει πρόβλημα. Αλήθεια».

«Εντάξει. Θα μου λείψεις όμως», είπα καθώς κολυπούσαμε. Το νερό ήταν τόσο κρυστάλλινο, ώστε μπορούσα να δω τον πυθμένα από κάτω μας. Τα ψάρια περνούσαν γρήγορα δίπλα μας, συνεχίζοντας τη ζωή τους καθώς κολυπούσαμε.

«Κι εμένα θα μου λείψεις», απάντησε η Σόνα, κουνώντας νωθρά την ουρά της καθώς επέπλεε δίπλα μου. «Σκέψου όμως πόσα θα έχουμε να πούμε η μία στην άλλη όταν θα συναντηθούμε ξανά!»

«Αυτό είναι αλήθεια», συμφώνησα.

Η Σόνα μειδίασε.

«Έλα, ας δούμε ποια θα φτάσει πρώτη στην άκρη της προβλήτας».

Τινάξαμε τις ουρές μας σκίζοντας το νερό.

Καθώς ανέβηκα στην προβλήτα και περίμενα να επιστρέψουν τα πόδια μου, η μαμά με φώναξε.

«Ας ξεκινήσουμε».

Φόρεσα ξανά τα ρούχα μου, χωρίς να με νοιάζει που θα τα έβρεχα. Το να κολυμπήσω μια τελευταία φορά με τη Σόνα είχε μεγαλύτερη σημασία για μένα από το να μείνω στεγνή.

«Τα λέμε στην άλλη πλευρά», φώναξα στη Σόνα και στον μπαμπά καθώς πήγα ξανά κοντά στη μαμά και στον Ααρών.

Η Σόνα απάντησε με ένα κούνημα του χεριού της και μετά βούτηξε κάτω από το νερό, τινάζοντας την ουρά της και σχηματίζοντας μια υδάτινη αψίδα στα χρώματα του ουράνιου τόξου.

«Τα λέμε σύντομα, μικρούλι», φώναξε ο μπαμπάς. «Καλά να περάσετε!»

«Αυτό θα κάνουμε!» του φώναξα κι εγώ.

Καθώς κοιτούσα τον μπαμπά και τη Σόνα να απομακρύνονται, ένιωθα σαν να έπαιρναν μαζί τους ένα κομμάτι μου.

«Ελάτε!» φώναξε η Μίλι. Ένα μικρό ταχύπλοο ανεβοκατέβαινε στο νερό από κάτω της. «Το σκάφος φεύγει σε δυο λεπτά!»

Οι τρεις μας τρέξαμε να προλάβουμε τη Μίλι και επιβιβαστήκαμε στο σκάφος που θα μας πήγαινε

στο κρουαζιερόπλοιο: το σπίτι μας για τις επόμενες μέρες.

Πέρασα το χέρι μου γύρω από το μπράτσο της μαμάς καθώς το ταχύπλοο έβγαινε από τον κόλπο.

«Λίγος καιρός μένει ακόμη», είπα. «Μετά θα επιστρέψουμε στη φυσιολογική ζωή μαζί».

Η μαμά χάιδεψε το χέρι μου.

«Ανυπομονώ», παραδέχτηκε.

Έγειρα το κεφάλι μου στον ώμο της μαμάς και κοίταξα προς τη θάλασσα καθώς αναπηδούσαμε πάνω στα κύματα.

Κάναμε τον γύρο του ακρωτηρίου και εμφανίστηκε ένα τεράστιο, λευκό, λαμπερό πλοίο. Είχε επτά πατώματα, με μπαλκόνια στα πλαϊνά του και ένα καλογουαλισμένο κατάστρωμα στο πίσω μέρος. Το όνομα του πλοίου, *Ηλιαχτίδα*, ήταν γραμμένο με χρυσά γράμματα στο κύτος.

Ακόμη και από αυτή την απόσταση, μπορούσα να δω τις νεροτσουλήθρες στο πάνω κατάστρωμα. Ο Ααρών με σκούντηξε.

«Το θεματικό πάρκο!» είπε με ένα χαμόγελο.

Κοιτούσα καθώς προχωρούσαμε προς το πλοίο. Μια πόρτα άνοιξε αθόρυβα καθώς πλησιάζαμε στην πρύμνη, την περάσαμε και μπήκαμε στο πλοίο.

«Αυτή είναι η στάση σας», είπε ο οδηγός μας, κα-

θώς πέταξε ένα σκοινί σε δυο τύπους που φορούσαν ναυτικές στολές και είχαν κατέβει να μας υποδεχτούν. Ο οδηγός τους έδωσε τις απσκευές μας και μας βοήθησε να κατέβουμε από το ταχύπλοο. «Καλά να περάσετε!» είπε, γκαζώνοντας μια δυο φορές. Μετά έλυσε το σκάφος του και έφυγε.

Οι άντρες πήραν τις βαλίτσες μας και προχώρησαν πρώτοι.

«Θα σας οδηγήσουμε στις καμπίνες σας», είπε ο ένας από αυτούς, χαμογελώντας καθώς πρόσθεσε: «Νομίζω ότι θα μείνετε ικανοποιημένοι».

Καθώς διασχίζαμε το πλοίο –ανεβαίνοντας μια ελικοειδή σκάλα, διασχίζοντας τα μαρμάρινα πατώματα, περνώντας δίπλα από πανύψηλα παράθυρα και κάτω από τεράστιους πολυελαίους–, η μαμά και η Μίλι έδειχναν την πολυτέλεια και έπαιρναν κοφτές ανάσες. Ο Ααρών κι εγώ αρπάξαμε χούφτες από γλυκά από τα μπολ που ήταν διάσπαρτα παντού.

Επιτέλους, φτάσαμε στο κατάστρωμά μας. Και οι τέσσερις καμπίνες μας ήταν στον ίδιο διάδρομο. Και όταν λέω καμπίνες, εννοώ καμπίνες πολυτελείας.

Περπάτησα πάνω στο μαλακό χαλί και μπήκα στη σουίτα μου. Ήταν τεράστια. Άνοιξα την πόρτα του μπάνιου. Είχε το δικό του τζακούζι. Στους τοίχους υπήρχαν πίνακες με δελφίνια και φάλαινες. Το δοχείο του σαπουνιού είχε το σχήμα χιονόμπαλας και το χαρτί τουαλέτας είχε σταυρόλεξα επάνω του.

Επιστρέφοντας στην κυρίως καμπίνα, κάθισα στο μεγάλο διπλό κρεβάτι. Ήταν τόσο μαλακό, ώστε μπήκα στον πειρασμό να αρχίσω να χοροπηδάω

επάνω του όπως έκανα όταν ήμουν μικρή. Ίσως αργότερα.

Στάθηκα όρθια και κοίταξα γύρω μου. Υπήρχε ένας καναπές και μια μεγάλη τηλεόραση. Είδα τη λίστα. Πενήντα παιδικά κανάλια! Όχι ότι υπήρχε πιθανότητα να καθίσω να δω τηλεόραση με τόσα πράγματα που είχα να κάνω σε αυτό το πλοίο.

Πλησίασα τις πόρτες που οδηγούσαν στο δικό μου μπαλκόνι. Τις άνοιξα και βγήκα έξω.

«Γεια!» Η μαμά ήταν στο διπλανό μπαλκόνι. «Πώς σου φαίνεται;» ρώτησε. «Πιστεύεις ότι θα έχουμε ένα καλό ταξίδι επιστροφής;»

«Χμμμ, κάτσε να σκεφτώ», απάντησα. «Πιθανόν!»

Καθώς το πλοίο άρχισε να βγαίνει στ' ανοιχτά της θάλασσας, δεν μπορούσα να σταματήσω να χαμογελάω. Για πρώτη φορά, ήμουν σίγουρη ότι μπορούσα να πω, με το χέρι στην καρδιά, ότι *τίποτα* δε θα μπορούσε να καταστρέψει αυτό το ταξίδι.

Όταν ο φίλος της Έμιλι, ο Ααρών, πέφτει στα χέρια πειρατών, το κορίτσι-γοργόνα δεν έχει άλλη επιλογή: πρέπει να βρει μια αντίπαλη ομάδα πειρατών και να τους πείσει να τη βοηθήσουν να τον σώσει. Ο πρίγκιπας των πειρατών συμφωνεί, αλλά πρώτα η Έμιλι πρέπει να τον βοηθήσει να βρει τον θησαυρό της Τρίαινας.

Και σαν να μην έφτανε ότι βρισκόταν ανάμεσα σε πειρατικό πλήρωμα, η Έμιλι ανακαλύπτει ότι οι πειρατές μισούν τις γοργόνες. Αν μάθουν την πραγματική της ταυτότητα, τότε η ζωή της, αλλά και του Ααρών, θα κινδυνεύσει.

Πώς θα καταφέρει η Έμιλι να μην αποκαλύψει το μυστικό της, όταν ο μοναδικός τρόπος για να βρει τον θησαυρό είναι να μεταμορφωθεί σε γοργόνα;

*Η όγδοη περιπέτεια της Έμιλι,
ακόμη πιο μαγευτική και επικίνδυνη...*

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**

www.psychogios.gr

Από 9 ετών

ISBN: 978-618-01-3405-6

9 786180 134056

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 23730